

Jeg vil altsaa anbefale, at vi gaar ind i Arbejdet paa denne Nedskæring af Bevillinger til Husdyrbrugets Fremme med god Villie fra alle Sider. Jeg tror, at det erkendes fra alle Sider, at det er nødvendigt at nedskære, og som jeg allerede har sagt, anerkender vi fra vor Side, at man paa saa mange Felter er gaaet med til at nedbringe Statens Udgifter, og vi vil ikke undslaa os for at være med til, at Udgifterne til Landbruget ogsaa nedbringes, selv om vi ikke kan betragte det som en økonomisk Foranstaltning. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne tilsige vor Velvillie til Lovforslaget videre Udarbejdelse i det Udvalg, jeg venter bliver nedsat, og jeg haaber, at denne Velvillie ogsaa maa blive udvist af andre Partier.

H. C. Hansen: Det hænder ikke saa sjældent, at man under sit Arbejde i de forskellige landøkonomiske Foreninger hører Udtalelser, der lyder omtrent som saa: Er det nu ogsaa til Nytte alt dette, og kunde der ikke paa et eller andet Omraade være Grund til at tage under Overvejelse, om ikke den Bekostning og Ulejlighed, som Staten og den enkelte paatager sig, kunde spares? Nu er det selvfølgelig vanskeligt at paapege, hvor stor en Andel hver af de mange Ting, som de landøkonomiske Foreninger arbejder med, har i Landbrugets Fremskridt. De aller fleste Medlemmer i denne Sal vil jo kunne huske saa langt tilbage som en Menneskealder, og ser vi paa Landbrugets Stade for en Menneskealder siden, vil vi være klar over, at de Fremskridt, som er sket paa alle Omraader siden da, er overordentlig store. Det kan da vist ikke nytte at nægte, at de Statsbevillinger, som er sat ind paa de mange forskellige Omraader, har i høj Grad medvirket til, at Resultatet er blevet saa godt, som det er.

Jeg har derfor den Anskuelse, at man, naar man ønsker at foretage Beparelser paa Bevillinger til Landbrugets forskellige Formaal, befinder sig paa et Felt, hvor man maa bevæge sig med nogen Varsomhed. Thi det er jo ikke blot Staten, som maa søge at spare paa sine Penge, fordi der bliver færre af dem, men det samme er Tilfældet i de forskellige Erhverv og ogsaa i det, her er Tale om, Landbruget. Jeg tror, at man let her kan komme for Skade at spare paa Skillingen, men lade Daleren springe. Jeg vil mene, at Bevillingerne til Foranstaltninger til Husdyravlens og Husdyrbrugets Fremme er i højeste Grad produktive Bevillinger. Det ærede Medlem Hr. A. C. D.

Petersen talte om uproduktive Bevillinger. Hvis det ærede Medlem skulde føle stor Trang til at forhandle om en Nedbringelse af de uproduktive Udgifter, gaar han aldrig fejl, naar han henvender sig til det radikale Venstre. Jeg haaber, han ogsaa har tænkt paa Nedskæring af de militære Bevillinger. De er i alt Fald i allerhøjeste Grad uproduktive. (A. C. D. Petersen: Det er jeg ikke sikker paa.) Ja, nu ser man straks, at det ærede Medlem trækker sig tilbage, saasnart der kunde være Tale om, at det blev til Alvor. I Bemærkningerne til Lovforslaget staa der, at man mener, at de i dette foreslaaede Beparelser kan foretages uden nævneværdig Fortræd for det Arbejde, der gøres paa det af Lovforslaget omhandlede Omraade. Hvis det er rigtigt, maa det jo siges, at der er et godt Grundlag for en Reduktion af Udgifterne. Men man kan nu ikke opgøre dette Forhold saadan lige paa en Prik, thi det er muligt, at Arbejdet nogenlunde kan holdes oppe i det nuværende Omfang, men der skulde jo gerne ske en Udvikling i al Ting og ogsaa paa dette Omraade, og hvis Landbrugets økonomiske Forhold skal bringes paa Højde med den Udvikling, som vi maatte ønske, ogsaa rent økonomisk, tror jeg, det i høj Grad gælder om, som man plejer at sige, og som det ogsaa er blevet nævnt her i Dag, at spytte i Næverne og tage bedre fat.

Den kraftigste Nedskæring, der her er Tale om, er jo en Nedskæring af Tilskuddet til de landøkonomiske Foreningers Dyrskuer fra 130 000 Kr. til 60 000 Kr. Det gør man samtidig med, at man udvider Arbejdsfeltet — og det maa den højtærede Landbrugsminister jo have Tro til vil ske, i det Øjeblik han her ved sit Lovforslag indbyder Husmandsforeningerne til ogsaa at være med i Arbejdet, altsaa samler dem i landøkonomiske Foreninger og derved giver Husmandsforeningerne samme Ret til Bevillingerne og Ret til at udstille paa Dyrskuerne sammen med Landboforeningerne, der før har haft Forret i saa Henseende. Nu er det selvfølgelig rigtigt, at de lokale Dyrskuer ikke frembyder saadanne Udgifter af rent pekuniær Art, Udgifter, som er forbundet med en længere Befordring af Dyr, som skal udstilles paa Dyrskuerne, idet Dyrene her i langt overvejende Grad kan beforders, uden at der paaløber væsentlige Fragtomkostninger. Men det skulde jo dog gerne være saaledes, naar Landboforeningerne giver sig af med at præmiere, at det da ikke blev alt for latterligt smaa Beløb, det kom til at dreje sig om, at det ikke bliver til det rene